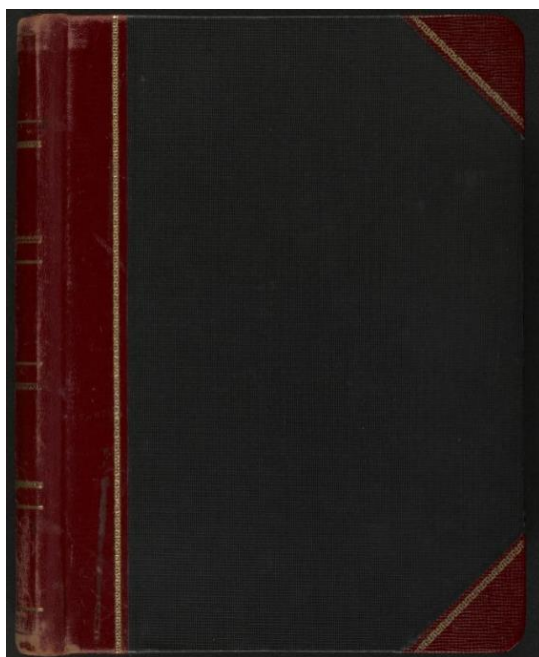

Het dagboek van Harry Tinkcom

Harry Marlin Tinkcom is de radio-operator van de Clay Pigeon, een Dakota die op 17 september 1944 brandend neerstort tussen Casteren en Hoogeloon.

Harry heeft een dagboek bijgehouden:

<https://www.loc.gov/resource/afc2001001.19728.pm0292001/?sp=1&st=image>

Guido Brasseco is de piloot van de Clay Pigeon, Joseph Andrews de co-piloot, Joe Curreri de crew chief en Harry Tinkcom, de radio-operator.

Er zijn 18 paratroopers aan boord: 9 worden gevangen genomen (Homan, Burggraf, Hoover, Ceurvels, Johnson, Honecker, Coble, Kilduff, Miller), 6 gedood (Cervo, Dominic, Findley, Seibel, Snelling, White) en 3 ontkomen er (Hopkins, Lopez, Doxzen).

Harry beschrijft in zijn dagboek hoe hij 5 dagen uit handen van de Duitsers weet te blijven. Hij verlaat Hoogeloon op 22 september 1944.

Dakota transportvliegtuigen en zweefvliegtuigen

Op 17 september 1944 start operatie Market Garden. Amerikaanse parachutisten (infanterie soldaten) van de 101^e Airborne divisie springen bij Son uit C-47 transportvliegtuigen. Deze Dakota's trekken zweefvliegtuigen met jeeps en ander materieel. De Amerikanen rukken op naar Eindhoven, dat ze op 18 september bevrijden. Daar wachten ze op de Britten die vanuit België komen, over de Luikerweg en Valkenswaard, naar Aalst en Eindhoven.

Niet alle vliegtuigen halen Son, ze worden beschoten door Duitse FLAK batterijen. (Flugabwehrkanone). De Duitsers zorgen ervoor dat er nogal wat C-47 's en gliders neerstorten in het gebied Vessem, Hoogeloon, Casteren, Netersel en Bladel. De bemanningen en parachutisten worden geholpen door burgers en het verzet, om uit handen van de Duitsers te blijven.

Douglas C-47 Skytrain of Dakota

Parachutisten in een Dakota

Een Amerikaans Waco CG-4A glider wordt opgepikt door een C-47 Dakota transportvliegtuig.

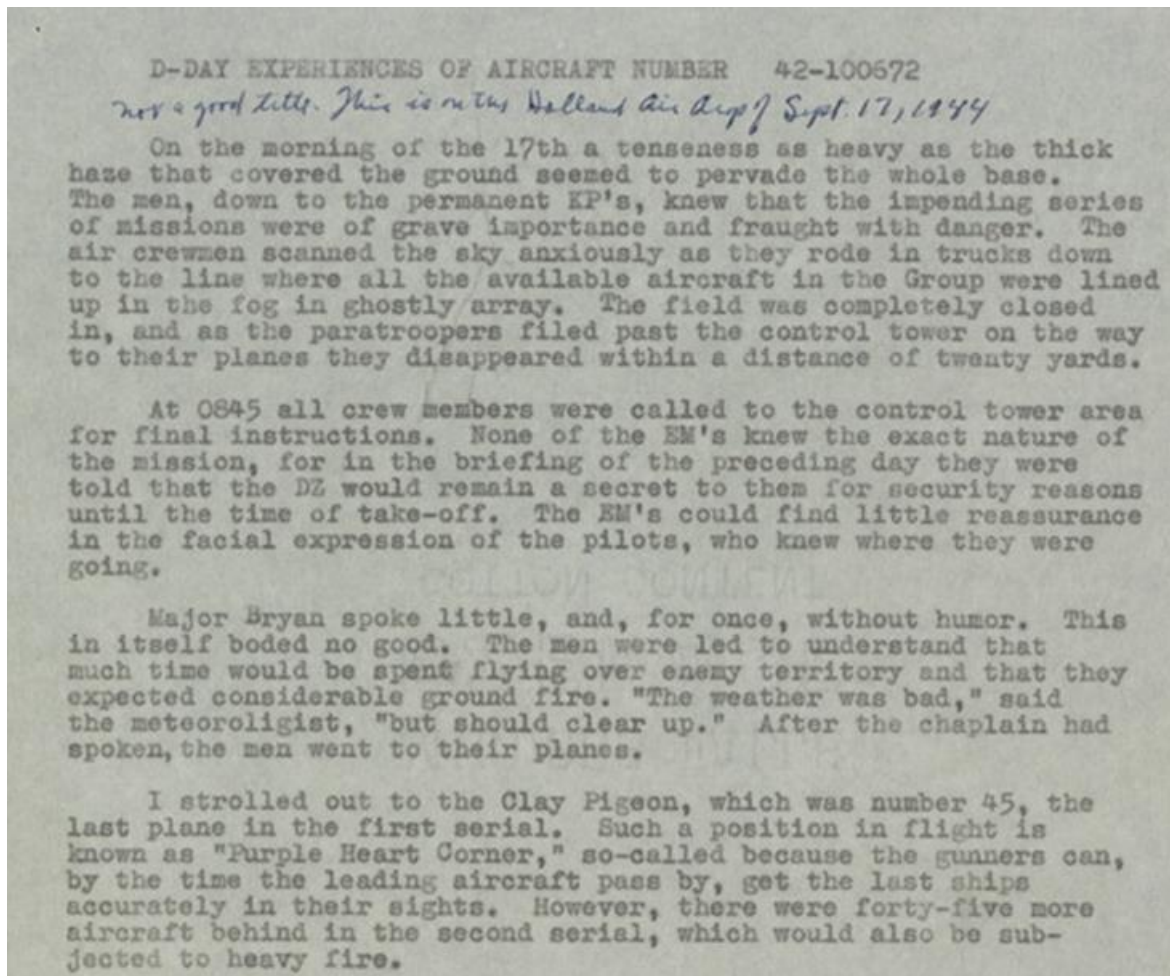
Waco CG-4A zweefvliegtuig

De zweefvliegtuigen zijn zeer kwetsbaar: het frame bestaat uit holle ijzeren pijpen, daaromheen zit een soort zeildoek, de vloer en de vleugels zijn van hout.

Dagboek van Harry Tinkcom

Zondag 17 september

Om 08:45 werden de laatste instructies gegeven.

De bemanning van het C-47 Dakota transportvliegtuig, de Clay Pigeon, maakte zich gereed voor vertrek. Die ochtend zouden er 90 Dakota's opstijgen. Veel toestellen hadden paratroopers aan boord en trokken een zweefvliegtuig.

Ik deed mijn parachute om. Dat deed Lt. Sgt. Joe Curreri ook, maar de piloten droegen er geen. De paratroopers in de Pigeon zouden om 13:20 uur boven de Dropping Zone (Son) zijn. Wij vlogen op een hoogte van 1.500 feet (450 meter).

De paratroopers kregen het bevel "Stand up and hook up". Toen kwamen er twee FLAK (Flugabwehrkanone) ontploffingen gevaarlijk dichtbij.

Iets raakte de rechtervleugel met drie scherpe tikken. Een ontploffing onder de linker vleugel gooide het vliegtuig over haar stuurboord zijde.

Toen de piloot haar weer horizontaal had, realiseerde ik mij dat de deur van de cabine tamelijk heet was. Het was toen ongeveer 13:10 uur, tien minuten van de DZ.

Ik stond op en keek naar de twee piloten die kalm verder vlogen.

De granaat had de brandstoftank en brandstofleidingen geraakt en de besturingskabels en de twee motoren buiten werking gesteld. We verloren langzaam hoogte en piloot Brasesco had, met een grote tegenwoordigheid van geest, de automatische piloot ingeschakeld, die een aparte set besturingskabels had.

Hij stelde stelde de stand van het vliegtuig bij met de trim tabs op het dashboard. Als hij dat niet op het juiste moment had gedaan, dan was het vliegtuig volledig onbestuurbaar geweest. Nu daalde het vliegtuig langzaam.

Ik opende de deur naar de passagiers cabine die vol rook en vlammen stond. Vlammen op de vloer en midscheeps. Een granaat had een groot gat in de romp geslagen, ongeveer zo groot als een wasteil. De cabine was leeg op één paratrooper na en Joe, die tegen de paratrooper zei dat hij moest springen. Twee paratroopers waren gedood of gewond; zij waren naar buiten geduwd om te voorkomen dat de static line (het mechanisme dat de parachutes opent) niet meer funtioneeert en ook om te voorkomen dat ze zouden verbranden. Een aantal paratroopers was gesprongen met brandende kleren.

Ik deed mijn FLAK-pak uit en liep naar de deur om te zien of het vliegtuig hoog genoeg vloog om te springen. Toen ik naar buiten keek, riep de paratrooper: Wat gaan we doen ? Wacht tot ik de piloten heb gezien, zei ik. Ja, zei Joe. We liepen allebei naar de cockpit, maar door een muur van vuur, midscheeps en bij de cabinedeur, was het niet mogelijk om verder te lopen. De rook was verstikkend dik. Door de rook en vlammen konden we de piloten nauwelijks zien zitten. Ze vlogen rustig door. De co-piloot draaide zich om en riep dat we moesten springen.

Joe zei dat ik kon gaan springen. De paratrooperer sprong nu ook. Ik sprong ongeveer tegelijk met Joe. Later bleek ik gesprongen te zijn vanaf een hoogte van minder dan 400 feet (120 meter).

Ik verborg me snel. Toen hoorde ik krakende takken en iemand die riep "Hello, hello". Ik zag twee burgers en een priester rondlopen. Hello, hello, riep de priester, wij zijn vrienden, waar zijn jullie ? Ik stond op en de priester informeerde of ik gewond was. Mijn gezicht zat onder het bloed, ik zei dat ik oke was. Zag u mij naar beneden komen ? Ja ik zag alles. Waren er nog meer parachutes ? Ja, ik zag er totaal drie. Weet u waar de mannen nu zijn ? Nee, maar eentje is er in die richting neergekomen en hij wees naar een open veld. Wij liepen er naar toe en ik zag de naam van Joe op de parachutetas.

Drie burgers kwamen naar ons toe en riepen: De Duitsers komen er aan. De priester riep: snel, ga die kant op en verberg je in het bos, ik kom later met brood en water. Na ongeveer 15 minuten kwamen de priester en een kleine jongen met een emmer water, een emmer melk en een pot boter. Ik zag 2 P-47's cirkelen op de plaats waar de FLAK schutter was. Plotseling dook er een, schoot met zijn mitrailleur en liet een bom vallen. Maar de schutter ging door met het beschieten van C-47's die terugkwamen van de DZ. Daarna dook de andere Thunderbolt, liet een bom vallen en het schieten hield op.

Kort daarna kwam de priester terug met een blonde jongeman die mij enthousiast een hand gaf. Wij bespraken de mogelijkheden om naar bevrijd gebied te gaan. De route was van Casteren, naar Hapert, Weebosch, Luyksgestel en Grote Barrier. De priester leerde mij vragen "waar is de weg naar ? (which is the way to the next location). Ik was neergekomen tussen Casteren en Hoogeloon. De jongeman was tewerk gesteld in Duitsland en ontsnapt naar Nederland waar hij zich aangesloten had bij de P.A.N. Hij verbleef in Maastricht en hij had zijn ouders 17 maanden niet gezien.

Ik haalde mijn invasie kit tevoorschijn met kaarten, veertig dollar in Belgisch, Frans en Nederlands geld, een kompas en een klein ijzerzaagje. De priester vond de kit "tres fantastiques". Ik zou burgerkleren krijgen en de jongeman zou mij naar Maastricht brengen. Maastricht zei hij, was onlangs bevrijd en van daar uit kon ik naar Engeland komen.

Terwijl we aan het praten waren kwamen er twee partizanen aan met de paratrooper die met Joe en mij, gesprongen had. Zijn gezicht was verwond. Ik strooide sulfonamide poeder in de wond.

Eerste hulp doosjes bevatten 5 gram sulfa

Van iedere partizaan die ik zag probeerde ik informatie te krijgen over de andere bemanningsleden, speciaal over de piloten die niet uit het vliegtuig hadden kunnen springen. Maar er waren veel vliegtuigen neergestort - de priester telde 11 brandende C-47's - zodat er geen informatie was over één speciaal vliegtuig. Een partizaan gaf mij een .45 automatic colt pistool, dat hij bij een vliegtuig had gevonden.

Terwijl we daar stonden kwam er een partizaan die aanbood om de paratrooper uit Baltimore en mij, naar andere Amerikanen te brengen die een schuilplaats in de bossen hadden. De partizaan stond erop om het Garand geweer van de paratrooper te dragen. "Vele jaren had ik er geen, zei hij, eens een soldaat, nu weer soldaat, want de partizanen komen spoedig in actie". Gelukkig had de paratrooper de kogels verwijderd.

Wij liepen verder en kwamen bij een neergestorte C-47. Ik keek nog eens goed en zag dat het de Clay Pigeon was, althans het verticale staartstuk met de "O" van Oboe en het laatste cijfer van het serienummer. Ik liep verdrietig verder.

Ongeveer een kwart mijl (400 meter) van de Clay Pigeon, stopte de partizaan bij de rand van een bos en floot twee keer. Er kwam een antwoord en een andere partizaan verscheen. Hij leidde ons over een pad langs drie glider infantrymen die het pad met een B.A.R. bewaakten. Spoedig kwamen we bij 3 jeeps en ongeveer 20 andere soldaten. Hun sleepboten (C-47 's) waren vernietigd en de piloten hadden de zweeftoestellen veilig aan de grond gebracht.

Mij werd verteld dat er verderop twee Luitenants verderop in het bos waren. Ik liep er naar toe en herkende Lt. Joseph P. Andrews, de co-piloot. "Hoe gaat het, Lt.?" Vroeg ik. Andrews deed zijn ogen open en staaarde me met groot ongeloof, bijna angstig, aan. "Finn! Finn? Hoe kon je uit het vliegtuig komen." "Ja, het is gelukt, sir." "Maar het was een hel, hé Brass"

Brassesco, met wijd opengesperde ogen, deed zijn hand omhoog en lachte naar me. Ik ben vreselijk blij je te zien !"

"Ik wist dat Joe sprong" zei Andrews, "maar ik dacht dat je op de radiopositie was gebleven. Er was zoveel rook in het vliegtuig dat ik niet veel kon zien".

Joe en ik sprongen uit het vliegtuig, sir, maak ik heb hem nog niet kunnen vinden. Ik weet zeker dat hij ergens opduikt.

Het overleven van de luitenanten was een wonder, want zij konden niet uit het vliegtuig springen. Het vliegtuig was een blazende inferno, toen het de grond raakte.

Brassesco had zware snij- en brandwonden in zijn gezicht en handen.

Zijn linker been was zwart en blauw van de kneuzingen. Hij had een gebroken been.

Andrews had een van zijn voeten gebroken, zware kneuzingen, snij- en brandwonden in zijn gezicht. Hij had ook een stuk van een voortand verloren.

Dit is hun verhaal:

Toen de granaat ontplofte bij het vliegtuig ontplofte met grote een kracht, wisten de piloten dat zijn zwaar gewond waren. Het vliegtuig kon niet meer bestuurd worden, maar met een bijzondere tegenwoordigheid van geest, schakelde Brassesco de automatische piloot in. Die heeft een eigen besturingsstelsel, los van de andere leidingen. Het was verbazingwekkend dat het vliegtuig op koers kwam en langzaam hoogte begon te verliezen. Het gaf de paratroopers de gelegenheid om te springen en ik kon naar de vrachtdoor lopen.

De benzineleidingen waren gebroken door de kracht van de explosie, want beide motoren vielen uit. De propellers begonnen met hun suïcidale draaien, want de vlammen van de hoofdtank en de linker tank begonnen zich door de romp van het vliegtuig te verspreiden. Het neus van het vliegtuig begon plotseling naar beneden te wijzen. Op dat moment sprongen Joe en ik en de paratrooper uit het vliegtuig. Het vliegtuig brandde toen zo hevig dat druppels gesmolten aluminium op mijn overall spatten en er kleine gaatjes in kwamen.

Op haar laatste duik, vloog de Pigeon straight and true, on a gentle glide into a long and level field. Ze zweefde door een hooimijt met 150 mph (240 km/uur), raakte een hek, ground looped en kwam tot stilstand en brak in tweeën. Bij de ground loop werd Lt. Andrews over een afstand van ca. 25 feet (7 meter) weg geslingerd. Het hek had kennelijk de cockpit zodanig geraakt, dat hij eruit kon vliegen zonder tegen de zijkant verpletterd te worden.

Brassesco echter, zat vast in zijn stoel. Hoe hij uit het vliegtuig kwam met zijn gebroken been, schijnt niemand te weten. Gelukkig ontplofte het vliegtuig niet en voordat de vlammen hem bereikten had hij zich los kunnen maken en viel hij op de grond. Hij werd weggedragen door een aantal burgers.

Spoedig kwam er een dokter die Brassesco's gebroken been zette en zijn wonden verbond. Andrews werd naar een nabij gelegen huis gebracht en kreeg burgerkleren en klompen. Later werden ze naar het bos gedragen waar ik ze vond.

De luitenanten kwamen onder de zorg van de glider infanteristen en Andrews trok zijn uniform weer aan.

Na geluisterd te hebben naar hun miraculeuze ontsnapping uit het vliegtuig - Brassesco was er zeker van dat God daarin bemiddeld had - liep ik naar de Airborne jeeps en kwam een burger en twee partizanen tegen.

Het bleek Joe te zijn. Hij was geland in een knollenveld en burgers hadden hem meegenomen naar een schuilkelder. Hij had zich omgekleed en zou die nacht ontsnappen, maar toen de partizanen zich realiseerden dat er al een groep Amerikanen in het bos was, hadden ze hem naar de hoofdgroep gebracht.

De glider infantrymen waren goed bewapend en hadden spullen. Zonder op hun eigen comfort te letten gaven ze dekens aan de luitenants en deden alles om het voor hun comfortabel te maken. Die nacht regende het onophoudelijk.

Ik luisterde de hele nacht naar zware geweren en de explosie van bommen in de verte. De partizanen vertelden dat het Britse wapens waren.

Maandag 18 september

Partizanen kwamen vertellen dat er drie gepantserde voertuigen met Duitsers in Hoogeloon stonden, die Amerikanen gingen zoeken.

De ca. 20 glidermen begonnen onmiddellijk voorbereidingen te treffen om de Duitsers te verjagen. Ze hadden een bazooka, een Browning Automatic Rifle, een .50 kaliber machinegeweer, Thompson pistoolmitrailleurs, M1 (Garand) karabijnen, een mandje handgranaten en verscheidenen pakjes T.N.T. (trotyl).

Ik gaf de .45 van de partizaan terug aan Brassesco, die de eigenaar was. Ik vulde mijn zakken met handgranaten en maakte met een gliderman kleine T.N.T. bommetjes die je onder een gepantserd voertuig kon gooien.

Een dokter en verpleegster kwamen de gewonden verzorgen. Gelukkig ging het beter met het gebroken been van Brassesco. Zijn voet was warm en gevoelig. Zijn conditie, zei de dokter, was "ver goot".

Voor de middag vertelden de partizanen dat de Duitsers waren vertrokken. Een gewonde Amerikaanse luitenant was ondergebracht in een van de huizen van het dorp. De Duitsers hadden hem niet gevonden. Hoewel er slechts 4 granaten voor de bazooka waren, waren de mannen ervaren en vastberaden, zodat de Duitsers een warm onthaal zouden hebben gehad.

Die middag kwamen verscheidene partizanen met gedetailleerde kaarten en plannen. De groep zou het bos in jeeps kunnen verlaten en zich aansluiten bij een grotere strijdmacht die een brug bewaakte. Er moest 1 hoofdweg worden overgestoken die gecontroleerd werd door de Duitsers. Dat was een kort en gevaarlijk moment, maar het was te doen. Nadat alle onderdelen van het plan besproken waren, gingen de soldaten rustig op weg naar de brug, vergezeld door twee enthousiaste partizanen.

Joe, ik zelf en S/Sgt. Bela Benko uit Detroit, Michigan, zouden achterblijven om voor de luitenants te zorgen. Benko, een crew chief, was uit zijn vliegtuig gesprongen nadat de cockpit was geraakt, waarbij kolonel Lear van de 437th groep (die gliders sleepte) was gedood. Wij hadden geen wapens en hadden niets kunnen doen bij de brug. Toen de glidermen vertrokken waren, leken de bossen erg verlaten.

Verscheidenen partizanen hadden de bossen doorzocht. Zij waren allemaal vriendelijk en een aangenaam gezelschap. De taal was een probleem, maar het was duidelijk dat zij moedig waren en vastberaden om de Duitsers te verslaan. Ze waren al een tijd actief en velen waren gestorven voor hun geliefde vaderland. "De afgelopen vier jaar"

zei een van hen, "had hun verzetsorganisatie meer dan 300 (?) man per maand verloren". Als je gepakt werd door de Duitsers, werd je gedood. Als je hulp gaf aan piloten en betrappt werd, werd je onmiddellijk geëxecuteerd. Hoewel iedereen zich hiervan bewust was, voerden zij hun werk op bewonderingswaardige manier uit.

Een van hen (Adriaan Goossens) verdient speciale aandacht vanwege zijn hulp aan de kleine groep die achterbleef. Hij werkte onvermoeibaar en opgewekt om ons te bevrijden uit onze benarde positie. Hij nam grote risico's en lachte altijd om "de stomme Duitsers"

Die ochtend hield een Duitser hem aan, terwijl hij op zijn fiets zat.

"Ik moet die fiets hebben", zei de Duitser.

"Ik stop dit in de band", terwijl hij een pin liet zien.

Die Duitser reed weg en ssssssss; de Duitser vloekte en ik lachte en plakte de band toen de Duitser weg was. Die truc paste hij al jaren toe.

We zullen hem Paul noemen. Voor de oorlog was hij onderwijzer. Toen de Duitsers Nederland binnen waren gevallen, werd hij student, volgde wat lessen en nam deel aan het verzet. Vier jaar had hij gewerkt in de organisatie van de partizanen en hij was nooit opgepakt.

Zoals hij zei: "the Germans believed him to be a partisan, but they didn't know him to be one".

Als zijn documenten en persoonsbewijzen waren vervalst. Hij was heel trots op het document dat maakte dat hij na acht uur 's avonds, de spertijd, op straat mocht zijn.

Terwijl hij de documenten liet zien zei hij heel vrolijk "non vrai".

"Ik ben een grote vervalsing" zei hij "en een grote leugenaar, maar alleen tegen de Duitsers".

Hij was klein en fijn gebouwd. Zijn kenmerken waren een tamelijk grote neus en een paar schitterende, bruine ogen. Hij was heel actief, had veel energie en zat zelden stil.

Hij was overal in geïnteresseerd. Niets ontsnapte aan zijn aandacht.

Zijn kennis van het Engels was beperkt, maar hij sprak uitstekend Frans. In die taal spraken Joe en ik met hem.

Nadat de glidermen om 16:00 uur waren vertrokken, zei Paul (Goossens) dat hij een betere schuilplaats wist, een die minder snel door de Duitsers ontdekt zou worden.

Hij vertrok en kwam snel terug in een kleine auto die hij verborgen had weten te houden voor de Duitsers. De eerste die vervoerd werd was Lt. Brassesco. Drie ritten werden gemaakt over verlaten weggetjes, omdat de mannen in uniform waren.

De ritten werden gemaakt vlakbij de Duitsers, in het dorp, dat op een halve mijl ligt.

De nieuwe schuilplaats lag in een bosperceel op het land van een bevriende boer, naast een weg. Er was een grote voorraad stro en een groot dekzeil. Ik was wat ongerust vanwege de nabijheid van de weg, maar Paul was er zeker van dat als we stil bleven, de Duitsers ons niet zouden vinden.

Juist toen wij ons klaarmaakten om te gaan slapen, kwamen er twee partizanen met 7 Amerikanen aan. Een glider piloot, drie glidermen, een radio-operator, een crew chief en een paratrooper.

De flight officer was Thomas P. Hartz van 11 Bell Ave, Pittsburgh 5, Pa.

De glider infantrymen waren:

Pvt. John H. Kessel, 18961 Pennington Drive, Detroit, Michigan

Sgt. Mike Lewis, 12126 Charest St., Detroit, Michigan
Cpl. Artie Kitterman, 1332 So. 9th St., Noblesville, Indiana

De radio operator was B/Sgt Delbert R. Dunham
De crew chief was T/Sgt Gerald H. Pitt, Route 2 Box 3, Miami 33, Florida
Paratrooper Pvt. Lucian Hopkins, 1315 Michigan Ave. Hammond, Indiana

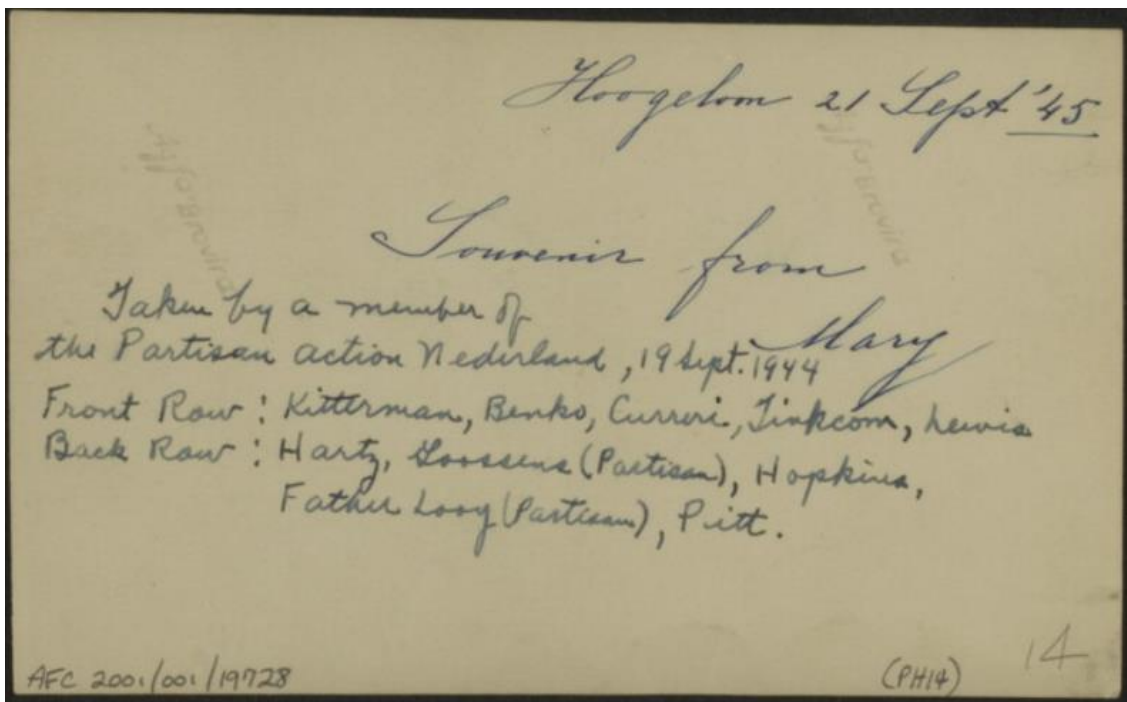
Deze mannen waren gevonden door partizanen die hen naar de schuilplaats brachten om makkelijker contact te houden.

Die nacht sliepen de mannen goed, terwijl grote kanonnen bulderden in de verte. Af en toe klonken machinegeweren en geweschoten, daarna was alles stil.

Heieind, 19 september 1944

Vooraan: Artie Kitterman, Bela Benko, Joe Currerie, Harry Tinkcom, Mike Lewis.
Staannd: Thomas Hartz, Adriaan Goossens, Lucian Hopkins, pater Fried van der Looij, Gerald Pitt.

Met op de achterkant een tekst van juffrouw Maria van Hoof aan Harry Tinkcom.

Staan: Hartz, Goossens, Smulders, Pitt, Gekniel: Kitterman, ? , Curreri
 Liberation route

Adriaan Goossens (armband met KP P A N), pater Fried van der Looij, Karel Smulders.

Dinsdag 19 september

De hele dag klonken machinegeweer en geweer schoten en mortieren. Ze kwamen dichterbij de schuilplaats. Het put-put-put geluid van Duitse machinegeweren klonk niet verder dan een halve mijl weg.

Het vuren zei Paul, die ons twee keer per dag bezocht, was het resultaat van terugtrekkende Duitsers en oprukkende Engelse patrouilles. Paul had de Engelsen verteld van de geïsoleerde Amerikanen. Zij zouden zo spoedig mogelijk worden ontzet, werd hem verteld.

De boer, die door Paul "le Paysan" werd genoemd, kwam die dag met voedsel, pap en boterhammen met ham en thee. Wij konden hem niet overhalen om geld te accepteren voor deze dienstverlening. Uiteindelijk, in een mix van Duits en Engels, overtuigde ik hem om wat geld aan te nemen als een souvenir. Ik kreeg 3 ½ gulden voor een bankbiljet van 25 gulden. De boer protesteerde, maak ik drong op deze ruil aan met het voorstel dat de boer iets zou kopen voor de verjaardag van zijn vrouw. De zilveren guldens had de boer begraven, vanaf het begin van de Duitse bezetting.

Die middag vlogen veel C-47's met zweefvliegtuigen, over. Ze zagen er zo hulpeloos uit in de lucht; alle Duitsers in de omgeving schoten erop met groot enthousiasme. Het vuur kwam van alle kanten, hetgeen aantoonde dat wij (12 mannen) volledig omsingeld waren.

Kort nadat de Dakota's voorbij kwamen, cirkelden verscheidene Thunderbolts en twee Mustangs boven het dorp. Maar nu bleven de Duitsers zo stil als muizen. Ze schoten nooit op op verkenning of jachtvliegtuigen, maar wanneer de grote Dakota's, zo groot als de Empire State building, over vlogen, werd er hysterisch geschoten. Op hun terugreis scheerden verscheidene vliegtuigen niet meer dan 10 feet (3 meter) boven de boomtoppen.

Die nacht kwam Paul met het verontrustende nieuws dat meer dan 100 Duitsers zich ingegraven hadden in de bossen tussen de schuilplaats en het dorp. Hij vermoedde dat ze zich terugtrokken en hun positie wilden verdedigen.

Die nacht regende het onophoudelijk.

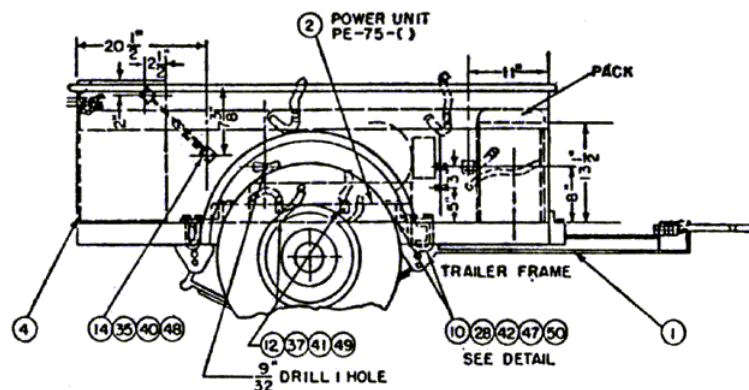
Woensdag 20 september

Op woensdag waren er al rond de 300 Duitsers in het dorp en de omgeving. Ze verzamelden zich daar om hun terugtocht te dekken. De huizen in het dorp en de bossen vormden een goede omgeving om de opmars van de Engelsen te vertragen of om in een tegenaanval te gaan.

Het was nu noodzakelijk dat de mannen zich schuil hielden en stil waren. Terwijl we daar zaten en naar de grond of hemel keken, hoorden we een geluid uit het nabije veld. Tot onze stomme verbazing zagen we drie partizanen aankomen met een zwaar beladen kruiwagen. Er lagen headsets, tuning coils, dekens en K-rations (rantsoenen) in.

De gliddermen hadden een grote 499 radio (een zend- en ontvangapparaat op wielen) meegenomen in een van de zweefvliegtuigen.

De radio was veel groter dan een karretje uit de mijnen. Hij stond op een aanhangwagentje. De radio was verborgen door de partizanen kort na de landing van het vliegtuig. Zij dachten dat we hem nodig hadden en hadden wat onderdelen meegenomen. Niemand wilde de radio en ik vroeg een van de gliddermen of hij het duidelijk wilde maken dat wij de radio niet nodig hadden en dat het het beste was om de radio daar te laten waar hij was.

Radio set SCR-499

Tot onze ontsteltenis zagen we die middag partizanen over de velden aankomen met een paard en wagen. Achter de wagen hing de grote, mobiele radio. De situatie was gevaarlijk en toch ook lachwekkend. We bewonderden de durf van de drie mannen die door de Duitse linies heen, de radio brachten. Als ze bij het apparaat gezien zouden worden, betekende dat hun dood.

Maar omdat de radio nu in het open veld stond, konden we alleen maar de partizanen bedanken en het apparaat in het bos slepen en het camoufleren. Het was een benauwd moment want twee uur eerder had de man die op wacht stond drie Duitsers gezien die het veld overstaken met een rol telefoondraad, nog geen honderd yards (90 meter). Toen de radio was verborgen, slaakte iedereen een zucht van verlichting.

Terug in ons kleine gebied stelde ik iedereen voor om een schuttersputje te graven, want het was mogelijk dat de Engelsen vroeg of laat over de hoofdweg zouden komen door het dorp waar de Duitsers zich verschanst hadden. Als de strijd losbrandde leek het logisch dat de Engelsen zouden uitwaaiëren over de flanken om de Duitsers te omsingelen en zodoende de weg zouden afsluiten aan beide kanten van het dorp. Als de Duitsers van twee kanten werden aangevallen, moesten ze zich verspreiden om uitroeïing te voorkomen. En hun verspreiding, concludeerde ik, zou zijn in onze richting, door de bescherming van de bossen.

Daarom was het absoluut noodzakelijk dat iedereen zich ingroef en de schuttersputjes zo goed mogelijk verborg. Er zou niet alleen gevaar komen van kogels en mortiergranaten maar geallieerde vliegtuigen konden ons als Duitsers beschouwen en de bossen bombarderen.

Bovendien, als de Duitsers zich door ons gebied terugtrokken, konden we met onze zes geweren proberen hen te verdrijven en zo het leven van de luitnants te redden.

Toen niemand iets zei bij het einde van mijn speech, stond ik op en zei dat ik een schuttersputje voor Brasessco ging graven. Het duurde niet lang voor ik een diep gat had gemaakt in de zachte en zanderige aarde. Toen ik klaar was groef Joe er een voor mij en zichzelf. Iemand anders groef een gat voor Lt. Andrews. Alles bij elkaar werden er vijf gaten gegraven.

Afgesproken werd dat als er Duitsers langs zouden komen, er niet geschoten zou worden tenzij dat absoluut noodzakelijk was. De bedoeling was de luitnants te verbergen en beschermen. Door de omstandigheden konden wij niet vechten of weglopen. Niemand mocht "trigger happy" worden.

Die nacht brachten de partizanen een Duitse gevangene. Op de vraag of wij die wilde bewaken zeiden wij ja, alhoewel hij waarschijnlijk overlast ging veroorzaken. Toen de gevangene Amerikaanse uniformen zag, dacht hij dat hij gedood zou worden. Dat hadden zijn officieren hem verteld. Toen de partizanen vertrokken, smeekte de gevangene voor zijn leven met tranen in zijn ogen, hoewel niemand van ons dreigende gebaren naar hem maakte.

Donderdag 21 september

De volgende ochtend fouilleerde de flight officer en ik de gevangene zorgvuldiger en vonden wij een groot zakmes en nagelvijltje. Die stak ik in mijn zak.

Ik bedacht dat het het beste was om de gevangene te boeien, voor het geval onze positie te precair werd. Als er een luchtaanval zou komen, zou de gevangene in de verwarring veel onheil kunnen veroorzaken.

Toen ik hem naderde met parachutecoörd hief de gevangene zijn handen in de lucht. "Nein, nein" zei hij. Maar omdat er wat granaten vlakbij kwamen, bond ik de handen van de gevangene.

T/Sgt Pitt had aangeboden de gevangene te bewaken en hield hem onder schot met zijn karabijn. Hij zat op ca. 6 feet (2 meter) van de gevangene.

Wijzend naar Pitt knielde ik neer naast de gevangene en zei "Nun, magst du ein wort und du bist tot".

"Ja, ja", verklaarde de gevangene "Ich verstehen. Ich sage nicht".

Ik voelde mij enigszins beschaamd over deze melodramatische aktie. Sommige mannen vonden het niet nodig om de Kraut te binden.

Met het weinige Duits dat ik sprak, hoorde ik dat de gevangene de oorlog beu was en in één stuk naar zijn vrouw, een opera zangeres in Duitsland, wilde terugkeren.

Hitler, zei hij, was "sehr schlecht" voor alle goede Duitsers.

Kort nadat de boer met thee en boterhammen was gekomen, kwam er een jongen door de bossen aangerend, die wijzend naar het dorp, buiten adem schreeuwde "de Duitsers komen er aan." Daarna verdween hij.

Haastig droegen Joe en ik Lt. Brassesco naar zijn schuttersputje en stopte hem in met stro, regenjassen en dekens. Lt. Andrews, verwond aan twee benen, slaagde erin zelf zijn putje te bereiken. Zij die geen putje hadden, namen uitkijkposities in. De gevangene werd onder schot gehouden.

Kort daarna brak er hevig vuur uit in de richting van het dorp. Vanuit de richting van het vuur was het duidelijk dat de Duitsers in een halve cirkel rond hen waren in het zuiden. Na ongeveer een uur nam het vuren af. Tot ca. 13:00 uur werd er bij vlagen gevuurd. De gevangene werd los gemaakt, kreeg te eten en kreeg een sigaret. Daarna werd hij weer geboeid door Joe.

Om 13:30 uur klonk er een vreselijk kabaal in het dorp en in de bossen beneden de Amerikanen. Klaarblijkelijk was de strijd begonnen. Granaten van 25 pond vlogen over onze hoofden. Ze klonken als treinen in de verte. De granaten kwamen uit het noord-oosten, hetgeen er op wees dat de Britten hun kanonnen in nieuwe posities hadden opgesteld.

Mortier granaten ontploften dichtbij, een enkele kogel floot door het bos of ketste af met een nijdig gejack. Tenslotte kreeg de strijd een zeker geluidpatroon. En Duits machinegeweer begon met put-put-putting. Daarna hoorde je drie doffe knallen en het machinegeweer hield op. Ik veronderstel dat de knallen door Brits mortiervuur veroorzaakt werden. Het leek erop dat de Britten de machinegeweren een voor een aan het opruimen waren.

Terwijl wij in de schuttersputjes zaten hoorde ik een licht geruis uit de richting van de weg. Ik zag een Duitse luitenant op de fiets voorbij komen, op niet verder dan 20 feet. Zijn veldgrijs uniform leek groen in de zon.

"Hey, Joe", fluisterde ik "daar gaat een Duitser!"

"Hey", zei Joe, "waarschijnlijk een partizaan."

"Kijk zelf eens", vroeg ik.

Tegen die tijd was de luitenant afgestapt en Joe keek voorzichtig in zijn richting.

"Jeez gouta" mompelde hij en ging zo ver mogelijk in zijn putje zitten.

Dat deed ik ook.

Die Duitser, zei ik, is aan het kijken naar een vluchtroute voor zijn mannen. Hij zou moeten worden gedood voordat hij terug kan gaan en zijn mannen meebrengt. Maar als we hem neerschieten maken we onze positie bekend. Bovendien hadden

beidden niets om mee te schieten. Ze hoopten dat geen van de andere mannen zou gaan schieten. Had hun gevangene de officier gezien ? Alles wat ze konden doen, was wachten.

De Duitser fietste terug naar het dorp. Zou hij met zijn mannen terugkomen ? Die vraag werd snel beantwoord. Binnen een half uur hoorde we wagens op de weg en zagen we er zes aankomen, met ca 30 Duitse soldaten. Zij kwamen aanrijden en stopten tegenover ons, maakten een haakse bocht op de weg en stopten weer. Het ergste wat er zou kunnen gebeuren, gebeurde nu. De Duitsers stelden een machinegeweer op in de hoek van het bos, precies tegenover ons. Gedurende meer dan een uur liepen er Duitsers in de bocht van de weg en in het bos, soms zo dichtbij dat er bladeren op sommigen van ons vielen.

Toen ik stemmen met een keelklank hoorde op zo'n 15 feet (5 meter), fluisterde ik naar Joe, " Ze hebben ons te pakken". Joe knikte, "Yeah, hier komen we niet vandaan".

Zouden de terugtrekkende Duitsers de moeite nemen ons krijgsgevangen te maken ? Krijgsgevangenen zouden hen hinderen. Het was twijfelachtig. Maar we konden alleen maar wachten en wachten. Af en toe moest ik aan onze krijgsgevangene denken. Zou hij naar zijn kamraden schreeuwen ? Tot dusver had hij zich niet verroerd. Pitt hield hem met zijn karabijn onder schot en als hij een geluid zou maken was de eerste kogel voor hem.

Toen gebeurde er iets onverwachts. Er veranderde iets bij de mannen met het machinegeweer. Het werd opgepakt en sommige wagens draaiden om en reden terug in de richting waarin ze gekomen waren. Vanuit onze positie konden Joe noch ik zien of alle wagens wegreden. Wij waren er zeker van dat enkele Duitsers waren achtergebleven.

Maar het bos aan de overkant van de weg bleef onheilspellend rustig. Van ons werd absolute stilte gevraagd. Terwijl we wachten op elk geluid van de plaats waar de Duitsers zich hadden verzameld, bespraken Joe en ik de situatie.

We waren het er over eens dat onze schuilplaats te gevaarlijk was geworden en dat de Duitsers die de plek verkend hadden, ongetwijfeld zich hierlangs zouden terugtrekken of ingraven, als ze onder druk gezet werden door de Britten die met hun mortieren en 25 ponders dichterbij kwamen.

Als de vijand besloot hen in te sluiten, hetgeen nu waarschijnlijk leek, dan zouden de slecht bewapende mannen (met 6 geweren) niet alleen hen moeten verslaan, maar ook Brits granaatvuur moeten ondergaan. In plaats van aan de rand van de strijd te zijn, zouden we er middenin zitten.

Kortom, onze lange periode van schuilen was verrassend succesvol tot dusverre, maar kwam nu toch tot een climax.

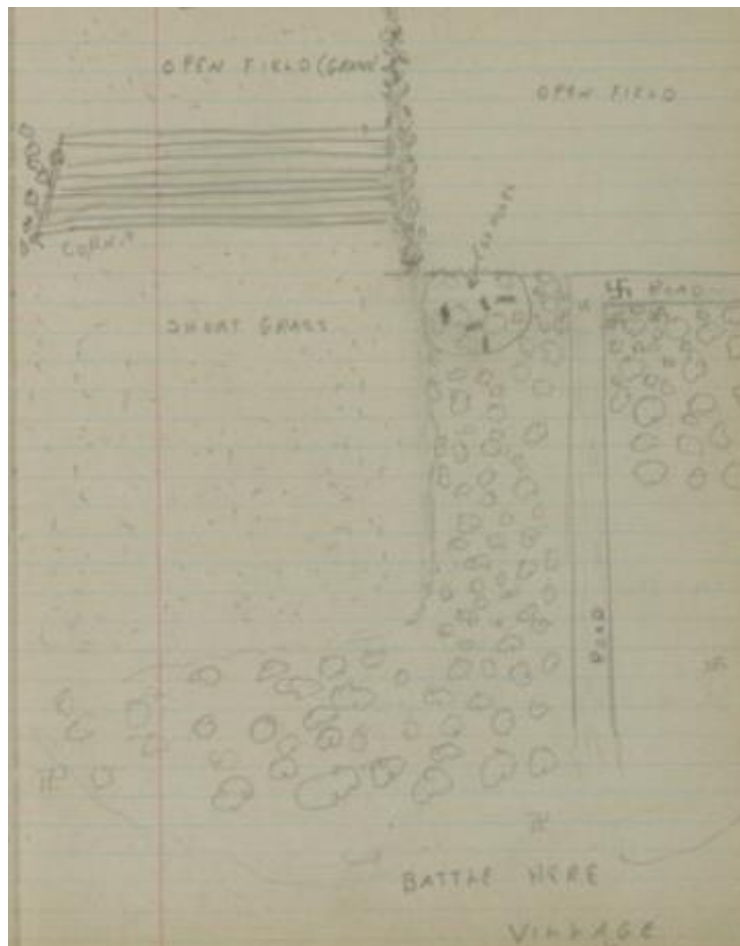
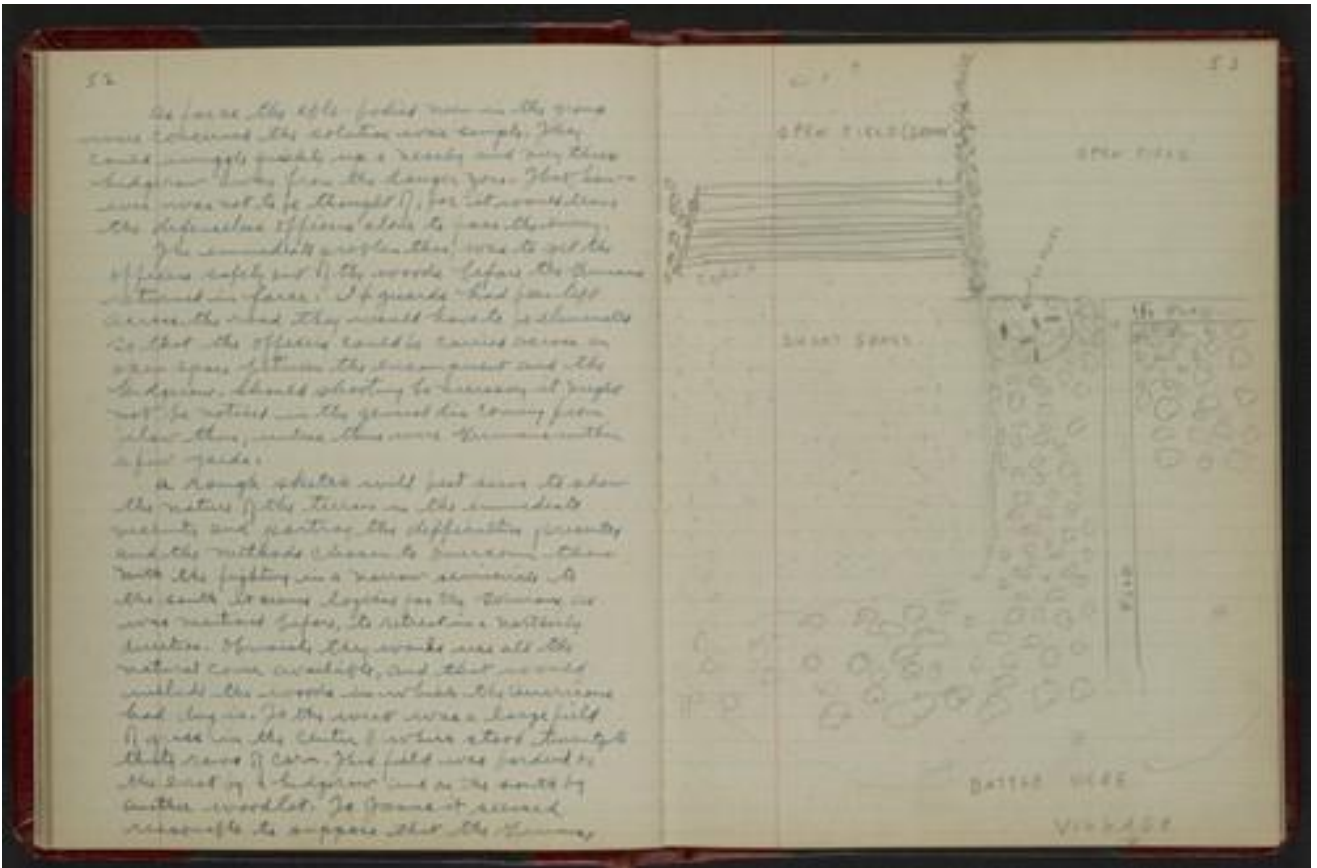
Voor mannen zonder verwondingen was de oplossing eenvoudig. Zij konden naar een dikke haag sluipen, weg van de gevarezone. Dat werd echter niet overwogen want dan zouden de weerloze luitenants in handen van de vijand vallen.

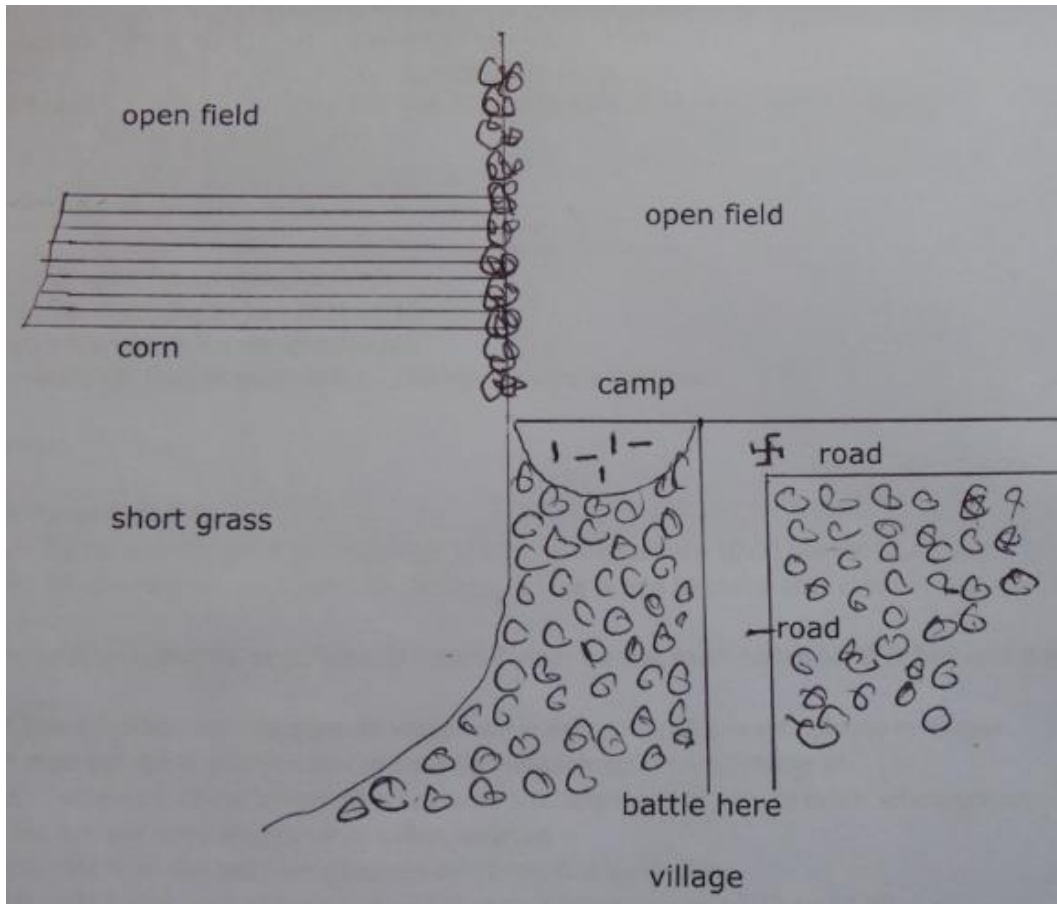
Het probleem was nu om de officieren veilig uit het bos te krijgen, voordat de Duitsers terugkwamen. Als er wachten waren achtergebleven langs de weg, zouden die uitgeschakeld moeten worden, zodat de officieren over een open ruimte tussen het kamp en de haag, gedragen konden worden. Als er geschoten moest worden, zou het niet opvallen in de algemene kabaal zuidelijk van hen, tenzij er Duitsers binnen enkele meters afstand waren.

Een ruwe schets volstaat om de aard van het nabije terrein te laten zien en om de problemen duidelijk te maken en ook de gekozen oplossingen.

De schets waar ik naar verwijst, tekende ik in mijn oorspronkelijke dagboek.

Als je vecht in een kleine halve cirkel naar het zuiden, is het meest logische dat de Duitsers zich in noordelijke richting terugtrekken. Zij zouden dan natuurlijk alle mogelijke dekking gebruiken, inclusief het bos waar wij ons ingegraven hadden. In westelijke richting lag een groot grasveld, waarin in het midden 20 tot 30 rijen koren stonden. Dit veld grensde in het oosten aan de haag en in het zuiden aan een ander bosperceel.

Het leek waarschijnlijk dat, als de Duitsers in noordelijke richting gedwongen werden, ze zouden vermijden het grote open veld over te steken. Daarom was het niet verstandig om de gewonde mannen 's nachts naar het korenveld te dragen en weer in te graven. Met alle mannen verschanst, konden ze de open ruimtes rond hun schuilplaats coveren. Wetende dat de haag met achterdocht bekeken zou worden door zowel de Duitsers als de Britten, leek het raadzaam om verder het korenveld in te gaan. Het doel was om de luitenants uit de vuurlinie te houden en een verrassing te voorkomen.

Nadat besloten was de schuilplaats te verlaten was de vraag: zijn er Duitsers achtergebleven aan de overkant van de weg? We stelden die vraag fluisterend aan de mannen in de nabije schuttersputjes, maar niemand wist het. De tijd ging snel voorbij en de Duitsers konden iedere minuut terugkomen, daarom was verder uitstel uit den boze. Joe en ik sprongen uit ons gat en tilden Brassesco uit zijn schuilplek en droegen hem zo voorzichtig mogelijk naar de haag. We verwachtten geweervuur maar er vlogen geen kogels over. Brassesco was zo goed verborgen geweest dat hij zich niet bewust was van de nabijheid van de vijand. Misschien dacht hij dat de stemmen van Nederlanders waren.

Toen Lt. Andrews geholpen was naar de haag te gaan en alle mannen verzameld waren, lagen we rustig het terrein te bekijken, voordat we het korenveld in gingen. Juist op dat moment was er een wild geklauter ten zuiden van ons en hoorden we stemmen in het bos dat we zojuist verlaten hadden. Iedereen dacht dat het de Duitsers waren. Ik nam een handgranaat uit mijn zak.

Maar de mannen die naar ons toe kwamen waren geen Duitsers. Het waren partizanen, onder leiding van Paul, die tranen van vreugde in zijn ogen had. Hij gaf later toe dat hij huilde toen hij de lege schuttersputjes zag.

"de Britten komen er aan!" schreeuwde hij. Van toen af aan werd hij vaak Paul Revere genoemd. Een dag eerder had hij beloofd dat hij in de eerste tank zou zitten.

"Waar zijn de Britten?" vroeg ik. Dit was wat voorbarig. Ik was net uitgesproken of de kogels vlogen door de bosjes. Iedereen liet zich snel op de grond vallen. Wat is hier aan de hand, vroeg ik Joe. Er gaat iets mis.

Mijn twijfel was snel verdwenen. Er rammelde wat, verder het bos in en toen verscheen er een aantal Britse Bren Gun Carriers met nonchalante maar waakzame Tommies. De Britten waren gekomen en ze waren van harte welkom.

Binnen een paar minuten zaten de luitenants in een draagstoel en was de mobiele radio achter de carrier gehaakt en reden we naar het dorp.

Toen ik de carrier in ging overhandigde een van de Tommies mij een appel. "Je hebt de laatste tijd niet veel te eten gehad, of wel? De appels smaken goed". Ik bedankte hem en begon de appels te eten.

Granaten ontploften aan beide kanten toen we het bos uit reden en op een lichte helling zaten veel soldaten in gehurkte positie. Leden van de 63^e Welsh fusiliers, ze zwaaiden toen we voorbij kwamen. Ze lagen op de helling achter ieder beschikbaar dekking, klaar om het bos in te gaan.

Overigens vertelde Paul, wiens echte naam Adriaan Goossens was, mij later in Londen op V-J dag (14 augustus), dat vijf minuten nadat we uit de Duitse linies waren gehaald, de Duitsers onze schuttersputjes in gingen. Het was op het nippertje.

Het dorp Hoogeloon in Noord-Brabant was bevrijd. De dorpelingen stonden in rijen op straat en riepen en zwaaiden naar de verfomfraaide en smerige Amerikanen, die zich 5 dagen niet hadden gewassen en geschoren. Toen de Bren Gun Carrier stopte kwam er een burger aan met een fles champagne, die hij verborgen had voor de Duitsers. Een slok was bijna teveel voor mijn lege maag. We schudden handen en werden op de schouders geklopt terwijl we naar de Britse commandopost liepen. Overal waren tekenen van de strijd te zien: kapotte ruiten, gevels met kogelgaten en bloed op de bestrating.

Bij de veldkeuken, in een stenen gebouw, drongen verscheidene soldaten die nog niet hadden gegeten, erop aan dat wij hun mess kits gebruikten en naar het begin van de wachtrij liepen. Na het eten wisten wij ons in een huis waar een Duitser was omgekomen door een granaat. De vrouw des huizes glimlachte over het incident en wees met grote tevredenheid op een grote vlek bloed op haar tapijt.

De Duitser had een binnenplaats onder schot gehouden met een machinegeweer. Een Tommy sloop langs de muur en toen hij bij een raam kwam, zei mevrouw ons: "Liet hij zachtjes een granaat in de nek van de Kraut vallen".

Er was een hels kabaal en ik keek in de kamer en zag weer een goede Duitser. Er lagen doffe rode vlekken op de vloer van de beschadigde kamer.

Die avond, terwijl Britse artsen zich bekommerden over de luitenants, gingen Joe en ik naar het huis van Paul. Nadat we kennis gemaakt hadden met zijn vader, moeder en zuster, dronken we wijn en aten we koekjes. Paul, een man met veel vaardigheden, speelde Nederlandse liedjes op het familie orgel. Joe "nocked out some Boogie Woogie".

Die nacht sliepen we op stro in de zeer gerieflijke dorpschool. We waren te moe om aan dekens te denken, maar die nacht kwamen enkele Engelse soldaten ons toedekken.

Vrijdag 22 september

In de ochtend werden wij in een truck naar Eindhoven gebracht. Paul volgde ons in zijn auto. Wij namen daar afscheid van hem. De Britten dachten dat we het beste naar Brussel konden liften. We hadden weinig moeite om een lift te krijgen. We reisden via Mol, Geel, Westerlo en Mechelen over wegen vol met militaire voertuigen die naar het front reden. Om 18:00 uur bereikten we Brussel, waar wij een kamer kregen in het Cosmopolite hotel.

Zaterdag 23 september

De volgende dag werd ons op het stadhuis verteld dat wij niet naar Engeland konden gaan per vliegtuig vanuit Brussel, maar dat we het beste de trein naar Diest van 17:00 uur konden nemen. En vanuit Diest naar Engeland vliegen. Die middag ontmoette Pitt een luitenant van zijn squadron die de volgende ochtend naar Engeland ging. Wij besloten met hem terug te vliegen en op zondag 24 september 1944 landden we in Engeland.

Harry Tinkcom:

Niet alles is vastgelegd in mijn dagboek, maar het meeste wel. Er blijven nog enkele mysteries over. Bijvoorbeeld: ik heb nooit de identiteit kunnen vaststellen van het verkoelde lichaam dat achter bleef in het wrak van de Clay Pigeon.

Ik veronderstel dat het een paratrooper was die, nadat hij uit het vliegtuig was geslingerd door de kracht van de ontploffende granaat, verstrikt was in zijn koord aan de buitenkant van het toestel. Hij is ten onrechte begraven als zijnde Joe Curreri. Later begreep ik van Marie van Hoof, de half zuster van Adriaan Goossens, dat de Nederlander die je uit het toestel trok, een medaille ontving van de Nederlandse regering voor zijn heldendaad.

Toen ik het verhaal in mijn dagboek schreef begreep ik niet hoe je het had kunnen redden, met al je gebroken botten.

Het dagboek zegt niets over de Duitse krijgsgevangene. Wij droegen hem over aan de Britten en toen we Hoogeloon verlieten, zagen we hem staan in een rij met andere gevangenen. Hij zwaaide naar ons en leek blij te zijn dat de oorlog over was.

Ik heb nog steeds zijn zakmes en ik heb ook nog mijn vliegtenuue. Er zitten brandplekken en stukjes aluminium op. Toen ik uit het vliegtuig sprong, vlogen druppels gesmolten metaal van de brandende vleugel aan de kant van de deur. Gelukkig vlogen mijn kleren toen niet in brand.

Ik betreur het vaak dat ik de ring van het trekkoord van mijn parachute, niet bewaard heb, maar op die wilde dag in september dacht ik aan andere dingen dan souvenirs.

The Journal says nothing about the German prisoner's fate. We handed him over to the British, and when we were leaving Hoogeloon we saw him standing in a line of other prisoners. He waved to us quite happily, apparently glad to be out of the war. I still have the pocketknife I took from him. I also have my flying coveralls. They still show charred marks and bits of aluminum. When I jumped from the airplane drops of molten metal were flowing back from the burning wing on the port side. Fortunately I didn't get enough of it to set my clothes on fire. I often regret that I didn't keep my parachute rip cord ring, but on that wild September day I had other things than souvenirs on my mind.

All the Best,
Harry M. Tinkcom
Harry M. Tinkcom

mg/eet

WAR DEPARTMENT
THE ADJUTANT GENERAL'S OFFICE
WASHINGTON 25, D. C.

IN REPLY REFER TO:
AG 201 Tinkcom, Harry M.
PC-N ETO 205

13 October 1944

* Mrs. Lucy P. Tinkcom
Post Office Box 47
Armagh, Pennsylvania

Dear Mrs. Tinkcom:

This letter is to confirm my recent telegram in which you were regretfully informed that your son, Staff Sergeant Harry M. Tinkcom, 13,097,045, Air Corps, has been reported missing in action over Holland since 17 September 1944.

<https://www.loc.gov/resource/afc2001001.19728.pm0234001/?r=-0.105,0.003,1.33,0.644,0>

Op 13 oktober een brief naar Lucy Tinkcom dat Harry Tinkcom is Missing in Action sinds 17-9-1944 ?

Harry Tinkcom met een Thompson pistoolmitrailleur. Zijn naam staat onder de "D". Die van Joseph Andrews onder het raampje.

The kid himself, trying to look like a soldier. we were ready for a mission. That's a Thompson sub-machine gun in my hand. The radio operator's table is behind the "3".

England

AFC 2001/001/19728 1802011 (PH07) 7

Tenue van een piloot.

Joe Curreri en Harry Tinkcom bij de staart van een Duits vliegtuig. Holland

Neergestorte glider, zweefvliegtuig. Holland.

Curreri and Tinkcom, Philadelphia, Pennsylvania, 1971

The plane on the ground was most likely the *Clay Pigeon*. T/Sgt. Tinkcom describes the jump and its sequel: “The parachute static cords were attached to the static line, all equipment given a last inspection, and the men were ready to jump on signal. It was only a minute or so after that when puff balls of flak began to appear in the sky around the aircraft ahead—inoffensive looking little puffs, but each burst carried destruction to any plane that received a hit in a vulnerable spot.

“Then something hit our right wing with three sharp spats which I, from the sound, recognized as bullets. Two flak bursts came dangerously close. Then came a terrific explosion under the left wing that threw the aircraft to the side, out of formation. When the pilot had her back on even keel, I realized that the flight cabin had suddenly become quite hot. The feeling was similar to that experienced when one walks from cold air into a warm, heated room.”

While conversing with a bomber pilot several weeks earlier, 1Lt. Guido Brassesco, the pilot of *Clay Pigeon*, learned that those pilots made use of the automatic pilot on bombing runs and, sensing he might experience difficulties on a paratroop drop mission, had been making the preliminary adjustments a few minutes before the flak started. “What are you doing?” asked co-pilot Joe P. Andrews. “I explained that I was making some adjustments in case it became necessary” said Lt. Brassesco. “A few minutes later the plane was hit amidships, cutting the control cables and puncturing the gas tanks. Both engines were dead and the plane was sinking fast. During those few minutes, I switched to the settings and the plane made its own flight adjustments, angle of descent, wing flaps, etc. Visibility was bad in the plane due to smoke and flame.”

T/Sgt. Tinkcom continued his story: “It was then approximately 1310, just ten minutes from DZ time. I stood up and looked inquiringly at the pilots who were calmly flying ahead. The shell had broken some of the main control cables, burst the left auxiliary tank and fuel lines and stopped both engines. Brassesco, with great presence of mind, had shifted to automatic pilot. Had he not done that at the right moment, it is likely that the craft would have gone completely out of control. Instead, it maintained a slow descent on a true course, permitting the men in the main cabin to get out.

“I opened the door into the passenger cabin to find it full of smoke and flames. Flames were licking up at the main bulkhead and at midship. There was a large hole, about the size of a bass drum, in the left side of the fuselage.

“I saw at a glance that the cabin was empty except for one paratrooper and Joe Curreri, who had already told the trooper to jump. Two of his companions had been killed, or so badly wounded as to be helpless. They had been taken out by the others to prevent fouling of the static lines and also to keep them from burning. Had the two men been alive at the time it is almost certain that they would have died in the plane before reaching the ground, so rapidly were the flames spreading. Several of the men had jumped with their clothing on fire.

“While unsnapping my flak suit, I jumped over the two rows of flame and walked back to the cargo door to see if the plane was high enough off the ground to permit a safe jump. The earth seemed dangerously close.”

PFC George D. Doxzen was the last paratrooper on board the *Clay Pigeon*. He wrote: “When the aircraft was over Belgium, 1Lt. Tom Seibel had us ‘Stand up and hook up’, which we did in a very orderly, well disciplined, manner. We then took a heading toward the drop zone. We were only minutes from the DZ when a burst of flak hit our aircraft under my feet, causing me to fall to the seat. When the flak burst hit, Lt. Seibel was struck in the chest. The rest of the stick exited the aircraft as though it was a routine jump. As they were going out, they played out my static line. In fact, Cpl. Harvey White asked me if I was ‘okay.’ I nodded yes and he went on his way.

“I decided then and there I was quitting the war. I even imagined what it would be like when the plane hit the ground with me in it. I was not going to jump.”

Tinkcom and Curreri were undecided what to do. They wanted to see what the pilots were going to do.

Tinkcom related, “Curreri and I both started to walk to the cockpit but the walls of fire amidships and at the bulkhead had now leaped so high that it was impossible for us to go forward. Choking in the acrid smoke, we were forced to turn back. Through that blazing inferno, we could barely see the pilots who were still sitting in their seats, trying to keep the plane steady. Then the co-pilot, Joe Andrews, turned around and shouted and waved the three men out.

“As I took off my flak helmet, fearing the shock of the opening parachute would break my neck, Joe said, ‘Go ahead!’

“‘O.K.’ I said, as I stepped toward the door. The paratrooper who had been hesitating now decided to jump, too. Both he and I left the plane at almost the same time. As he leaped, my right arm hooked around the trooper’s static line and I went out sidewise, out and back, instead of out and down. I was just barely conscious of the horizontal stabilizer passing close to my face when I pulled the ripcord.”

PFC Doxzen remembered: “The plane was on fire. I could not see the cockpit for smoke and the crew chief was yelling at me to jump. The radio operator of the plane yelled, ‘What do we do?’ The pilot yelled ‘Jump!’ As the radio operator jumped, he caught his arm on my played-out static line and would have hit the plane if I hadn’t jumped as an automatic reflex.”

As the plane settled toward earth on its automatic pilot settings, pilots Brassesco and Andrews struggled with their flak jackets. Lt. Brassesco added: “It was too late to jump. As the plane plowed through trees and underbrush and farmers fences at two hundred miles per hour, Lt. Andrews had opened a side window and was part way out when the plane came to an abrupt halt. This threw Andrews out of the window and clear of the plane. With both legs fractured, I managed to crawl through a window and dropped clear of the flaming inferno. I dragged myself, using my hands and arms, to get away from the heat.”

Radio operator Tinkcom, crew chief S/Sgt. Curreri and paratrooper Doxzen survived their parachute jumps. Brassesco and Andrews were found by the Dutch underground a short time later and were moved to a place of hiding. They were joined later by occupants of several gliders which were forced down when the tow planes were hit by the same battery of anti-aircraft guns and crashed.¹¹

Hells [Highway](#)